

han et Øjeblik tavs og alvorlig — med Ansigtet vendt imod Broderen — og saae paa ham ligesom fra det Fjerne.

»Du maa forandre din Tone, Povl, dersom vi to skal tale sammen. Naar du har læst Referatet, saa veed du, at de Ord, du taler om, blev mig aftvunget. Der var rettet saadanne Beskyldninger imod mig, at jeg nødtes til et Selvforsvar. Hvad selve Udtalelsen angaar, saa kan den jo ikke overraske dig. Dertil har vi for ofte talt om det, der skiller os.«

»Med andre Ord: for at hjerpe et Par Stemmer, har du ikke betænkt dig paa at gøre min Stilling her i Egnen endnu vanskeligere, end den i Forvejen er. Og det netop nu, da man fra alle Sider rotter sig sammen imod mig!«

»Du tager fejl, Povl. Betænkt mig har jeg, og det endogsaa længe. Men jeg har Hensyn at tage, som du ikke kan . . . eller ikke vil forstaa.«

»Jeg veed det! Dine højere Pligter forbyder dig at føle menneskeligt. Af Hensyn til din Moloch maa jeg og Meta og hele Flokken derhjemme ofres. Det begynder jeg nu at forstaa.«

Han gik hen til Vinduet og blev staaende der med Ryggen til Stuen og saae ud i Haven. Og der var længe stille.

Saa vendte han sig med et Ryk og sagde:

»Johannes! Kan du huske en Dag for fjorten-